

gradvis vedtagelse af foranstaltninger til fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør strafbare handlinger, og for straffene for organiseret kriminalitet, terrorisme og ulovlig narkotikahandel.

I artikel K.4 bestemmes det i den forbindelse, at Rådet fastsætter de betingelser og begrænsninger, hvorunder de kompetente myndigheder, der er nævnt i artikel K.2 og K.3, herunder bl.a. politimyndigheder, kan arbejde på en anden medlemsstats område i samarbejde og i forståelse med denne stats myndigheder.

I artikel K.6 opregnes de retsakter, som Unionen kan benytte sig af. I forhold til den tilsvarende bestemmelse i artikel K.3 i den gældende traktat indføres to nye retsakter.

Det drejer sig for det første om »rammeafgørelser« om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Det er udtrykkeligt bestemt, at rammeafgørelser ikke indebærer umiddelbar anvendelighed.

Den anden nye retsakt, der indføres, er »afgørelser i andet øjemed«. Afgørelser kan vedtages i ethvert andet øjemed end det ovenfor anførte i overensstemmelse med målsætningerne i søjle 3, uden at de dog indebærer nogen indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. På samme måde som med rammeafgørelser er det udtrykkeligt bestemt, at afgørelser ikke indebærer umiddelbar anvendelighed.

EF-Domstolen har ikke efter den gældende unionstraktat kompetence på søjle 3. Den gældende bestemmelse i artikel K.3, stk. 2, litra c, giver dog mulighed for i forbindelse med gennemførelse af konventioner at give Domstolen kompetence til at fortolke disse.

Ved den nye artikel K.7 tillægges der for det første EF-Domstolen kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden og fortolkningen af rammeafgørelser og andre afgørelser, om fortolkningen af konventioner, der er udarbejdet i henhold til dette traktat afsnit, og om gyldigheden og fortolkningen af gennemførelsesforanstaltningerne hertil. Domstolen har dog kun denne kompetence i det omfang, de enkelte medlemsstater afgiver en erklæring herom.

Endvidere tillægges EF-Domstolen kompetence til at prøve lovligheden af rammeafgørelser og andre afgørelser i forbindelse med klager, der af en medlemsstat eller af Kommissionen indbringes under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler m.v. Domstolen tillægges også kompetence til at afgøre tvister mellem medlemsstaterne vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel K.6, stk. 2, herunder bl.a. de nævnte afgørelser og rammeafgørelser, og til at afgøre tvister mellem medlemsstaterne og Kommissionen vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af konventioner, der er udarbejdet i henhold til artikel K.6, stk. 2, litra d.

I artikel K.10 er det anført, at aftaler, der indgås af Unionen i medfør af artikel J.14, kan omfatte spørgsmål, som henhører under søjle 3.

I artikel K.14 er der indsat en bestemmelse, der efter sin karakter svarer til artikel K.9 i den gældende traktat. Bestemmelsen indebærer, at Rådet med enstemmighed kan beslutte, at områder som nævnt i artikel K.1 (emneområderne i søjle 3) skal overføres til det over statslige samarbejde i EF-Traktaten (søjle 1). I givet fald skal medlemsstaterne vedtage en sådan beslutning i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

I anledning af denne bestemmelse har Danmark afgivet en erklæring (nr. 2) til traktatens slutakt. Det fremgår af erklæringen, at en sådan vedtagelse i tilfælde af afgivelse af suverænitet som defineret i den danske grundlov vil kræve enten et flertal på fem sjettedele af Folketingets medlemmer eller både et flertal blandt folketingsmedlemmerne og et flertal blandt vælgerne ved en folkeafstemning.

c) Forholdet til grundlovens § 20.

Samarbejdet på de områder, der fortsat er reguleret i søjle 3 (»restsøjle 3«), er som hidtil mellemstatsligt. Der tillægges ikke Unionen adgang til at udstede umiddelbart anvendelige retsakter. Tværtimod er det for så vidt angår de nye retsaktstyper rammeafgørelser og afgørelser i andet øjemed udtrykkeligt bestemt, at disse retsakter ikke kan være umiddelbart anvendelige.

Endvidere indebærer de nye bestemmelser ikke, at der tillægges Unionen beføjelser, der ved grundloven er henlagt til regeringen som prærogativer. Der er f.eks. fortsat ikke nogen selvstændig traktatkompetence for Unionen på søjle 3.